

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-78)

Aug (2) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 55)

பரசுராம அவதாரம்

315. க்ரோதஹா

மூவேழுமுறை (இருபத்துஒன்று) சூத்ரிய அரசர்களைத் தனது கோபம் காரணமாக வதம் செய்தான். அதன் பின்னர் காச்யபரிஷியின் வேண்டுகோளை ஏற்று, தனது கோபத்தைக் கைவிட்டான். இதனால் பரசுராமனாகிய எம்பெருமான் க்ரோதஹா என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

316. க்ரோதக்ருத்

காச்யபரிஷியின் வேண்டுகோளை ஏற்றுத் தனது கோபத்தைக் கைவிடுவதற்கு முன்பாக சூத்ரியர்களிடம் கோபமான செயல்களைச் செய்தவன்.

317. கர்த்தா

இப்படியாகத் தனது கோபத்தை உண்டாக்கியதற்குக் காரணமான கார்த்த வீர்யாஜுனனை அவனது குலத்துடன் அழித்தவன். இதனை விஷ்ணுதர்மம் (43-37) - நி:சூத்ரியாம் யச்ய சகார மேதிநீம் - இந்த உலகைச் சூத்ரியர்களே இல்லாதபடி யார் செய்தானோ - என்றது.

318. விச்வபாஹு:

முள் போன்ற விரோதிகளைக் களைவதன் மூலம், தனது இரண்டு திருக்கரங்களையும் இந்த உலகின் நன்மைக்காகவே வைத்துள்ளான். இதனால் பரசுராமனாகிய எம்பெருமான் விச்வபாஹு என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

319. மஹீதர:

இப்படியாக இந்தப் பூமிக்குப் பாரமாக உள்ள விரோதிகளை அழிப்பதன் மூலம், இந்தப் பூமியை நிலையாக வைப்பவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

320. அச்யுத: (101, 557)

ச்யவநோத்பத்தி யுக்தேஷு ப்ரஹ்மேந்த்ர வருணாதிஷு யஸ்மாத் ந ச்யவாத ஸ்தாநாத் தஸ்மாத் ஸங்கீர்த்யதே அச்யுத: - நான்முகன், இந்த்ரன் மற்றும் வருணன் போன்ற தேவர்கள் தங்களது பதவியிலிருந்து நழுவி விழுதல் என்பது உண்டு; ஆனால் தன்னுடைய இடத்தில் இருந்து நழுவுதலே இல்லை என்பதால் எம்பெருமான் அச்யுதன் எனப்பட்டான் - என்றது காண்க. நான்முகன் போன்றவர்களுக்கு உற்பத்தி என்பது உள்ளது போன்றே எம்பெருமானுக்கு அவதாரம் என்பது உள்ளது; ஆயினும் அனைவருக்கும் ஈசுவரனாக உள்ள தனது நிலையிலிருந்து அவன் மாறாமல் உள்ளான் என்று கருத்து.

321. ப்ரதித:

நிலைமாறாத மேன்மைகளைக் கொண்டவன் என்பதால் ப்ரதித என்னும் திருநாமம் பெற்றான். தைத்திரீயம் நாராயணவல்லீ (1-10) - தஸ்ய நாம மஹத்யச: - மிகவும் புகழ் பெற்றவன் என்பது ப்ரஸித்தம் - என்றது. இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (15-19) - யசஸ்ச் ஏகபாஜனம் - அனைவருக்கும் நன்மைகளைச் செய்வதால் பெருமைகள் என்பதற்கு ஒரே இடமாக உள்ளவன் - என்றது.

322. ப்ராண:

தன்னை மட்டுமே அண்டி நிற்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய உயிராக உள்ளதால் ப்ராண என்னும் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கௌஷீதகீ உபநிஷத் - ப்ராணா: அஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாம் ஆயு: அம்ருதம் இதி உபாஸ்ஸவ - ஞானமயமான ஆத்மாவாக உள்ள நான் ஜீவனைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ளேன்; இப்படியாக உள்ள நான் ஆயுஸ் என்றும், அமிர்தம் என்றும் உபாஸிக்கப்படுகிறேன்.
- அம்ருதம் தேவாநாம் ஆயு: ப்ரஜாநாம் - நான் தேவர்களுக்கு அமிர்தமாகவும், மனிதர்களுக்கு ஆயுளாகவும் உள்ளேன்.
- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-9) - ப்ராண: ததா அநுகமாத் - அவன் மற்றவற்றுக்கு ப்ராணன்.

கூர்மாவதாரம்

323. ப்ராணத:

அடுத்து கூர்மாவதாரத்தைக் கூறுகிறார். திருப்பாற்கடலைக் கடைவதற்காக தேவர்களுக்கு ஏற்ற வலிமையை அளிப்பவன். அநந்த பல சக்தயே - எல்லையற்ற பலம் மற்றும் சக்தி கொண்டவன் - என்றது காண்க.

324. வாஸவாநுஜ:

அமிர்தம் பெற விரும்பிய வாஸவனுக்கு (இந்த்ரன்), அதனை அவனுக்கு அளிப்பதற்காக அவனுடைய தம்பியாகப் பிறந்தவன். இதனால் வாஸவாநுஜன் என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

325. அபாம் நிதி:

திருப்பாற்கடல் கடையப்பட்டபோது அதற்கு ஆதாரமாக நின்றபடி, அதனைத் தாங்கியவன். இதனால் அபாம்நிதி என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 78)

இப்படியாகவே ச்ருதிகளும் கூறுகின்றன. கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-21) - விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞானம் குர்வித - அவனை அறிந்து உபாசிக்கக் கடவன்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-6) - அநுவித்ய விஜாநாதி - அவனை உணர்ந்தபின் அறிகிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (2-2-6) - ஓமித்யேவாத்மாநம் த்யாயத - ஓம் என்ற ஆத்மாவைத் த்யானிப்பாயாக.
- கட உபநிஷத் (3-15) - நிசாய்ய தம் ம்ருத்யுமுகாத் ப்ரமுச்யதே - அவனைக் கண்ட பின்னர் மரணதேவதையின் முகத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-15) - ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத் - இந்த லோகமானது ஆத்மாவையே உபாஸிக்கக்கடவது.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-5) - ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: - அந்த ஆத்மாவானது காணத்தக்கது, கேட்கத்தக்கது, மனனம் செய்யத்தக்கது, த்யானிக்கப்பட வேண்டியது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-7-1) - ஸ: அந்வேஷ்டவ்ய: ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய: - அந்த ஆத்மாவே தேடத்தக்கதாகவும், விரும்பத்தக்கதாகவும் உள்ளது.

இது போன்று மேலும் பல ச்ருதி வரிகள் உள்ளன. இங்கு உள்ள நிதித்யாஸிதவ்ய: - த்யானிக்கத்தக்கது - என்னும் பதத்துடன் ஒத்த பொருளையே “அநுவித்ய விஜாநாதி”, “விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத” போன்றவை உணர்த்துகின்றன. இதன் காரணமாக இது போன்ற வாக்யங்கள் மூலமாக, வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை உணர்கின்ற ஞானத்திற்கு “த்யானம்” என்பதற்கு உபகாரம் செய்யும் நிலை ஏற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஞானம் என்பது த்யானத்திற்கு அவசியம் என்பதை அநுவித்ய, விஜ்ஞாய போன்ற பதங்கள் மூலம் கூறப்பட்டு, இறுதியாக “ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத விஜாநாதி” என்பதன் மூலம் த்யானம் என்பது விதிக்கப்பட்டது. ச்ரோதவ்ய என்பது அநுவாதமாக (மீண்டும் கூறுவதாக) உள்ளது. தனக்கு வேண்டியவற்றை

அடையும் பொருட்டு ஒருவன் வேத அத்யயனம் செய்கிறான். இப்படிப்பட்ட பயனை அடையும் வழிகளை வேதங்கள் விதிமுறைகளாக ஒதுவதை அவன் அறிகிறான். அவற்றை உறுதி செய்யும் விதமாக அவன் தானாகவே வேதங்களைக் கேட்பதில் இறங்குகிறான். இப்படியாக அவனுக்கு ச்ரவணம் என்பது பற்றிக் கூறப்பட்டது. முன்பே கேட்கப்பட்ட அனைத்தும் மனதில் நிலைநிற்பதற்கு மனனம் என்பது அவசியமாக உள்ளதால் மந்தவ்ய: என்று கூறப்பட்டது. இந்த இரண்டும் (ச்ரவணம், மனனம்) கூறப்பட்டதையே மீண்டும் உணர்த்தும் அநுவாதமாக உள்ளதால் இங்கு த்யானம் மட்டுமே விதிக்கப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். இதனையே ப்ரஹ்மஸூத்திரம் (4-1-1) - ஆவ்ருத்தி: அஸக்ருத் உபதேசாத் - என்று கூற உள்ளார். ஆகவே இந்த வேதநம் (ஞானம்) என்பது மோக்ஷார்த்தமாக விதிக்கப்படவேண்டும் என்பது விரும்பப்பட்ட ஒன்றாகும்; இது உபாசனம் என்ற பொருளில் உணரப்பட வேண்டும். விதி (ஞானம்), உபாஸி (உபாஸனம்) ஆகிய இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்ததாக தொடக்க வாக்கியங்களிலும் இறுதி வாக்கியங்களிலும் உள்ளதைக் காணலாம்.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-18-1) - மநோ ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீத் - மனதை ப்ரஹ்மமாக உபாஸிக்கக் கடவன்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-18-6) - பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யசஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம் வேத - யார் இப்படி அறிகிறானோ அவன் புகழாலும், மேன்மையாலும், தேஜஸ்ஸினாலும் ப்ரகாசமாக உள்ளான்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-7) - ந ஸ வேத அக்ருத்ஸ்நோத்யேஷ: ... ஆத்மேத்யேவம் உபாஸீத் - அவன் பூர்ணமாக உள்ளதால் அவனை முழுமையாக அறிபவன் இல்லை .... ஆத்மா என்றே உபாஸிப்பானாக.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-1-4) - யஸ்தத்வேத யஸ்தவேத ஸ மயா ஏததுக்த: - யார் ப்ரஹ்மத்தை அறிவானோ, எந்த ப்ரஹ்மம் தன்னை அறிந்ததை அறியுமோ, அப்படிப்பட்ட இருவரையும் பற்றி உனக்கு உரைப்பேனாக.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-2-2) - அநும ஏதாம் பகவதோ தேவதாம் சாதி யாம் தேவதாம் உபாஸ்தே - பகவானே! எந்த தேவதையை உபாஸிக்கிறீரோ அதனை எனக்கும் உபாஸிப்பீராக.

த்யானம் என்பது இடைவிடாமல் வழிகின்ற எண்ணைய் தாரை போன்று இடைவிடாமல் சிந்தித்தபடி இருத்தலே ஆகும். இப்படியாக உள்ள இடைவிடாத சிந்தனை என்பதே அனைத்தையும் விடுவிக்கும் என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - த்ருவாஸ்ம்ருதி: ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ: - சிந்தனை என்பது உறுதியாகிறது; இப்படிப்பட்ட உறுதி கிட்டியவுடன் அனைத்து முடிச்சுகளும் அவிழ்ந்து, விடுதலை கிட்டுகிறது - என்றது காண்க. இத்தகைய உறுதியான நினைவு என்பது நேரடியான தரிசனத்திற்கு ஒத்ததே ஆகும். இதன்

காரணம், இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே மேலே கூறப்பட்ட உபநிஷத் வரியானது, முண்டக உபநிஷத் (2-2-8) - பித்யதே ஹ்ருதயக்ராந்தி: சித்யந்தே ஸர்வஸம்சய: க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மணாபி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே - அந்த உயர்ந்த வஸ்துவைக் கண்டவுடன் இதயத்தில் உள்ள அனைத்து முடிச்சுக்களும் அவிழ்கின்றன; அனைத்து சந்தேகங்களும் வெட்டப்படுகின்றன; அனைத்து கர்மங்களும் அழிகின்றன - என்ற வரியுடன் ஒத்துப்போகும். ஆகவே ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-5) - வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: - ஆத்மாவானது காணப்படவேண்டும் - என்ற வரியின் மூலம் இடைவிடாத த்யானம் (நிதித்யாஸநம்) என்பது நேரடியாகக் காண்பது என்பதான நிலையின் ஒத்த தன்மையைக் கொண்டது என்றாகிறது. மேலும் மனதில் தோன்றிய ஒன்றின் ஆழ்நிலையே நினைவுகள் என்பதால், அந்த நினைவுகள் நேரடியாகக் காண்பதை ஒத்ததே என்பதில் தோஷம் இல்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 78)

மூலம் - மோக்ஷம் பெறுகைக்கு காலவிசேஷம் குறியாதே ப்ரபந்தரானாரைப் பற்ற,

அபாயாவிரத: சச்வந்மாம் சைவ சரணம் கத:

தநூக்ருத்யாஸ்விலம் பாபம் மாமாப்நோதி நர: சநை:

என்று சொல்லுகிறது. முமுக்ஷுவாயிழிந்தவனாகையாலே ப்ரயோஜநாந்தர ருசி நிலை நிற்கவுண்டாகாது. உபய பாவனர்க்குப் போலே மோக்ஷருசியோடே கூட ப்ரயோஜநாந்தர ருசியும் கலந்து வந்தால் இவனுக்கு ஹிதபரனான ஈச்வரன் யாசிதோ அபி பக்தைர்நாஹிதம் காரயேத்தரி:, யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தநம் தஸ்ய ஹராம்யஹம் இத்யாதிகளிலும், குண்டதாரோபாக்யாநாதிகளிலும் சொல்லுகிறபடியே சில ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொடாதே கண்ணழித்தும் சிலவற்றிலே அல்பாஸ்திரத்வ துக்கமிசரத்வாதி விவேகத்தாலே இவன் தனக்கு அருசியை விளைவித்தும், ஸௌபரி குசேலாதிகளுக்குப்போலே சில போகங்களைக் கொடுத்துத் தானே அலமந்துவிடப் பண்ணியும் விடுகையாலே மோக்ஷ காலம் குறித்து ப்ரபத்தி பண்ணியவனுக்கு அக்காலத்துக்குள்ளே ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யம் பிறந்துவிடும். மற்றையவனுக்கும்

அதோபாய ப்ரஸக்தோ அபி புக்த்வா போகாநநாமயாந்

அந்தே விரக்திமாஸாத்ய விசதே வைஷ்ணவம் பதம்

என்கிறபடியே வைராக்யாவதியே விலம்பமாயிருக்கும். தேவதாந்தரஸ்பர்சம் உண்டாயிற்றாகிலும் ஸர்வேச்வரன் ஏதேனும் ஒரு நாளிலே ச்ருத்யுக்தமானபடியே பரமைகாந்திகளோடே சேர்த்து லஜ்ஜாவதியாகத் திருத்தி இவனுடைய வ்யபிசாரத்தைத் தீர்க்கும். சிலருக்கு தேவதாந்தரஸ்பர்சம் நிலை நிற்குமாகில் முன்பு உபாயஸ்பர்சமில்லை; மேல் நரகாதிகளும் உண்டென்று அறியலாம். இவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் க்ருதாம்சம் என்றேனும் ஒரு நாள் உபாய நிஷ்பத்தியைப் பண்ணிக் கார்யகரமாம்.

மஹாவிச்வாஸம் பூர்ணமாகப் பிறந்து ப்ரபத்தி பண்ணினார்க்கு புத்திதெளர்பல்யமும் உபாயாந்தர ப்ரத்யாசையும் பிறவா. இவை பிறந்தவர்களுக்கு முன்பு பிறந்த விச்வாஸம் மந்தமாயிருக்கும். இவர்களையும் ஸர்வேச்வரன் மஹாவிச்வாஸாவதியாகத் திருத்திப் பூர்ணப்ரபத்தி நிஷ்டராக்கும்.

இவ்வைபரீத்யங்களுள் ஒன்றும் பிறவாதே நடந்தவர்களுக்கு விலம்பாதி சங்கையங்கூட இல்லை. இவர்களுக்கு இச்சாவதி விலம்பம். இவர்கள் கோலின எல்லையில் மோக்ஷம் அவினாபூதம், இந்நிஷ்டையைப் பெற்ற இவ்வதிகாரி “கடைத்தலையிலிருந்து வாழும் சோம்பரை உகத்தி” என்கிறபடியே ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனுக்கு சர்வதா அபிமதனாயிருக்கும்.

விளக்கம் - மோக்ஷம் அடைவதற்காக எந்தவிதமான காலமும் குறிப்பிடாமல் ப்ரபத்தி செய்த ஒருவன் எப்போது மோக்ஷம் பெறுவான் என்பதை லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-102) - அபாயாவிரத: சச்வந்மாம் சைவ சரணம் கத: தநூக்ருத்யாஸ்விலம் பாபம் மாமாப்நோதி நர: சநை: - என்னைச் சரணம் என்று புகுந்த பின்னரும் ஒருவன் பாவங்களை இடைவிடாமல் செய்து, அதற்கான பிராயச்சித்தமும் செய்யாமல் இருக்கக்கூடும்; அவன் தனது அத்தனை பாவங்களையும் அனுபவித்துக் கழித்த பின்னரே என்னை அடைவான் - என்றது காண்க. ப்ரபன்னன் ஒருவன் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட காரணத்தினால் அவன் மற்றை பலன்களில் அதிக காலம் விருப்பம் கொண்டிருக்கமாட்டான். ஒரு சில ப்ரபன்னர்கள் தங்களுடைய மோக்ஷ ஆசையுடன் சேர்த்து, ப்ரஹ்மபாவனர்கள் மற்றும் கர்மபாவனர்கள் போன்று, மற்ற பலன்களில் விருப்பம் கொண்டிருக்கக்கூடும். ஆனாலும், அவர்களுக்கு அவை ஏற்புடையவை என்பதால், அவர்களின் நலத்தை விரும்பும் ஸர்வேச்வரன் அவர்களுக்கு அவற்றை அளிப்பதில்லை. இதனை விஷ்ணுதர்மம் - யாசிதோ அபி பக்தைர்நாஹிதம் காரயேத்தரி: - தனக்கு தீமை உண்டாகும் ஒன்றை ப்ரபன்னன் வேண்டினாலும், அதனை எம்பெருமான் செய்வதில்லை - என்றும், யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தநம் தஸ்ய ஹராம்யஹம் - நான் யாருக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுகிறேனோ அவனிடமிருந்து செல்வங்களை பறிக்கிறேன்; இதனால் அவனது உறவினர்களும் நண்பர்களும் அவனைவிட்டு அகல்வார்கள்; அவன் மிகுந்த துன்பம் கொண்ட அந்த நிலையிலும் என்னை விடாமல் இருந்தான் என்றால், தேவர்களுக்கும் கிட்டாத பலவற்றையும் அவனுக்கு அளிப்பேன் - என்றும் கூறியது காண்க. மேலும் குண்டதாரோபாக்யாநத்தில் கூறுவது போன்று மற்ற பயன்களை அளிக்காமல் தவிர்க்கிறான் (**குறிப்பு:** குண்டதாரோபாக்யாநம் என்பது மஹாபாரதத்தில் உள்ளதாகும். குண்டாதரன் என்னும் மேக தேவதையை வணங்கும் அந்தணன் ஒருவன் செல்வங்களை அந்தத் தேவதையிடம் யாசித்தான். ஆனால் அந்தத் தேவதையோ அவற்றை அளிக்காமல், அவனுக்கு அந்தச் செல்வங்கள் காரணமாக உண்டாகவல்ல குற்றங்களை உணர்த்தி,

நல்வழிப்படுத்தியது). ஒரு சில நேரங்களில் இது போன்ற மற்ற பயன்கள் என்பவை அற்பமானவை, ஸ்திரமாக இல்லாதவை, துன்பத்தை அளிக்கவல்லவை என்று உணர்த்துகிறான். ஒரு சில நேரங்களில் ஸௌபரி மற்றும் குசேலர் போன்றவர்களுக்கு அளித்தது போன்று பெருஞ்செல்வத்தை அளித்துவிட்டு, அவர்களுக்கு அவற்றின் மீது வெறுப்பு உண்டாகும்படியாகச் செய்துவிடுகிறான்.

ஆகவே மோகஷத்திற்கான காலவரம்புடன் ப்ரபத்தி செய்யும் ஒருவன், அந்தக் காலகட்டத்திற்குள் எம்பெருமான் நீங்கலாக உள்ள மற்ற பயன்களில் வெறுப்பு கொண்டவனாக ஆகிறான். மோகஷத்திற்கான காலவரம்புடன் ப்ரபத்தி செய்யாத ஒருவனுக்கு காலதாமதம் உண்டாகும். இதனை லக்ஷ்மீதந்தரம் (17-103) - அதோபாய ப்ரஸக்தோ அபி புக்த்வா போகாநநாமயாந் அந்தே விரக்திமாஸாத்ய விசதே வைஷ்ணவம் பதம் - மற்ற பலன்களை விரும்பி, காம்யகர்மங்களில் ஈடுபடும் ஒருவன், எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி, இந்த உலகில் இன்பங்களை அனுபவித்து, இறுதியில் வைராக்யம் பெற்று பரமபதம் அடைவான் - என்றது. ஆகவே இவனுக்கு மற்றவை மீது வெறுப்பு உண்டாகும்வரை காலதாமதம் உள்ளது.

ப்ரபத்தி செய்த ஒருவன் ஸர்வேச்வரனை விடுத்து மற்ற தேவதைகளை நாடியபடி இருக்கக்கூடும். அவனை ஏதோ ஒருநாள் ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய அடியார்களுடன் சேர்த்து வைக்கிறான். இதன் மூலம் அவன், தான் இத்தனை நாட்கள் இருந்த நிலையை எண்ணி வெட்கப்படும்படிச் செய்து, அவனைத் திருத்துகிறான். இப்படியாக அவனுடைய தகாத தொடர்புகளை நீக்கிவிடுகிறான். ப்ரபத்தி செய்த ஒரு சிலருக்கு மற்ற தேவதைகளின் தொடர்பு என்பது நிலையாக நின்றுவிடுகிறது. இவர்களுக்கு ப்ரபத்தி என்னும் உபாயம் முழுமையாக இல்லை என்று அறியவேண்டும். இவர்கள் நரகங்களுக்குச் செல்வர் என்பதையும் அறியவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஒருவனுக்கு, அவனிடம் உள்ள சிறிதளவு ப்ரபத்தி என்பது எதிர்காலத்தில், சில நேரங்களை பூர்த்தியாகக் கூடும், அப்போது அந்த ப்ரபத்தி பலன் அளிக்கும்.

பூர்ணமான விச்வாஸம் பிறந்த பின்னர் ப்ரபத்தி செய்த ஒருவனுக்கு எந்தவிதமான புத்தி தடுமாற்றமும் இருக்காது. அவன் மற்ற உபாயங்களை நாடவும் மாட்டான். ஒரு சிலருக்கு இப்படியான புத்தி தடுமாற்றமோ அல்லது மற்ற உபாயங்களை நாடுதல் என்பதோ உள்ளது என்றால், அவர்கள் முன்பு கொண்டிருந்த விச்வாஸம் பூர்ணமானது அல்ல என்று கருத்து. இவர்கள் பூர்ணவிச்வாஸம் பெறும்வரை ஸர்வேச்வரன் இவர்களைத் திருத்தியபடி உள்ளான். இப்படியாக இவர்களை முழுமையான ப்ரபன்னர்களாக மாற்றுகிறான்.

இப்படியாக உள்ள எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாத ப்ரபன்னன் ஒருவனுக்கு மோஷும் பெறுவதற்கு எந்தவிதமான காலதாமதமும் இல்லை. இதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை. அவர்களுக்கு "இந்த நாளில் மோஷும் அடையலாம்" என்னும் விருப்பம் உண்டாகின்றவரை மட்டுமே காலதாமதம் உள்ளது. அவர்கள் விரும்பிய நேரத்தில் அவர்களுக்கு மோஷும் கிட்டும். இப்படியாக உண்மையான ப்ரபன்னன் என்னும்படியாக உள்ள ஒருவன் திருமாலை (38) - கடைத்தலையிலிருந்து வாழும் சோம்பரை உகத்தி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் நாயகனான அரங்கனின் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் ப்ரியமான ஒருவனாக உள்ளான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 34)

74. இதுதான் வந்தேறியன்று.

அவதாரிகை - இது ஸ்வரூப நிருபகமாகில் ஆத்மாவுள்ளவன்றே தொடங்கியுண்டாய்ப் போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே இப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்திலிதுதான் ஒளபாதிகமாய் நடக்கக் காண்கையாலும், தாஸ்யமாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றேவென்னவருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் வந்தேறிய யன்று) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய சேஷத்வம் (அடிமைத்தனம்) என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதாக உள்ளதாக என்றால், இத்தகைய கைங்கர்யம் என்பது ஆத்மா இருக்கும் போதே தொடங்கியிருக்க வேண்டும் அல்லவோ? இதற்கு முந்தைய காலத்தில் இல்லாமல் இப்போது உள்ளதாலும், இந்த உலகில் ஏதோ ஒரு காரணத்தின் பின்னரே கைங்கர்யம் உண்டாவதாலும், இத்தகைய அடிமைத்தனம் என்பது ஆத்மாவிற்கு இடையில் வந்து சேர்ந்த தன்மையே அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுதான்) என்று ப்ரக்ருதமான தாஸ்யத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (வந்தேறி யாவது) - ஆகந்துகம். (அன்று) என்கையாலே - ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. "ஸ்வோஜ் ஜிவநேச்சா யதி தே ஸ்வ ஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி, ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர", "நானு முனக்குப் பழுவடியேன்" என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - "இதுதான்" என்னும் பதம், மேலே கூறப்பட்ட அடிமைத்தனத்தை உரைக்கிறது. "வந்தேறி" என்றால் நடுவில் வந்து சேர்ந்த தன்மை என்பதை உணர்த்துகிறது. "அன்று" என்பதால் அடிமைத்தனம் என்பது "நடுவில் வந்தது

அல்ல. இயல்பாகவே உள்ளது” என்று உணர்த்தப்பட்டது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்வோஜ் ஜிவநேச்சா யதி தே ஸ்வ ஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி, ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர - உன்னுடைய ஆத்மா பிழைக்கவேண்டும் என்று எண்ணினால், ஆத்மாவானது “இருக்கிறது” என்ற நிலை ஏற்படவேண்டும் என்று விரும்பினால் நீ நினைக்கவேண்டியது இரண்டாகும். அவை: ஆத்மாவிற்கு உள்ள அடிமைத்தன்மை, ஸ்ரீஹரிக்கு உள்ள எஜமானத்தன்மை என்பதாகும்.
- திருப்பல்லாண்டு (11) - நானும் உனக்கு பழுவடியேன்

75. ஸ்வாதந்தர்யமும் அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி.

அவதாரிகை - ஆனால், வந்தேறியாக விவசுஷிதங்களெவை என்ன? இதுக்கு விரோதி களானவையென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாதந்தர்யமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடிமைத்தனம் என்பது ஆத்மாவிற்கு இயல்பானது என்றாலும், இத்தகைய தன்மை இடையில் வந்து சேர்ந்த ஒன்று எனக் கூறும்படியாகச் செய்பவை எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வாதந்தர்யமாவது நானெனக்குரியனென்றிருக்கை. அந்ய சேஷத்வ மாவது - பகவதந்ய விஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை. இவற்றை வந்தேறி யென்கிறது - இவனுடைய அவித்யாதிகளடியாக வந்தவையாகையாலே.

விளக்கம் - “ஸ்வாதந்தர்யம்” என்றால் “நான் எனக்கு உரியவன்” என்று இருத்தல் ஆகும். “அந்யசேஷத்வம்” என்றால் எம்பெருமான் நீங்கலாக உள்ள மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டிருத்தல் ஆகும். இவை இரண்டும் “வந்தேறி” என்றது - இவனது அறியாமை காரணமாக இவை ஏற்பட்டதால் ஆகும்.

76. சேஷத்வ விரோதி ஸ்வாதந்தர்யம்; தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதர சேஷத்வம்.

அவதாரிகை - இவை இதுக்கு விரோதிகளானமையை உபபாதிக்கிறார்மேல் (சேஷத்வ விரோதி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவை இரண்டும் அடிமைத்தனத்திற்கு எவ்விதம் விரோதிகளாக உள்ளன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சேஷத்வ விரோதி ஸ்வாதந்தர்யம்) என்றது - நானெனக்குரியே னென்றி ருக்குமளவில் ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதந்தர்யம் சேஷத்வத்தை யுதிக்க வொட்டாதென்றபடி. (தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதர சேஷத்வம்) என்றது ஸ்வாதந்தர்யங் குலைந்து சேஷத்வத்துக் கிசைந்தாலும் பகவத்வ்யதிரித்த விஷயங்களிலே ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருக்குமது நிருபாதிக சேஷியாக அவன் பக்கல் சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்க வொட்டாதென்றபடி.

விளக்கம் - “சேஷத்வ விரோதி ஸ்வாதந்தர்யம்” என்றது ஏன்? “நான் எனக்கே உரியவன்” என்று இருக்கும்போது மற்ற எதற்கும் அடிமையாக இல்லை என்றாகிறது; இதனால் “தனக்கு மட்டுமே உரியன்” என்பதன் மூலம் அடிமைத்தனம் தோன்றாமல் இருந்துவிடும் என்பதால் விரோதியாகிறது. “தச்சேஷ” என்றது ஏன்? “எனக்கே உரியன்” என்ற நிலை மாறிப்போய் அடிமைத்தனத்தில் நின்றபோதிலும், எம்பெருமானை விடுத்து மற்றொரு வஸ்துவிற்குத் தான் அடிமை என்ற நிலையில் இருக்கக்கூடும்; இப்படிப்பட்ட நிலையானது, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமலேயே நமக்கு எஜமானனாக உள்ள எம்பெருமானிடம் அடிமைத்தனம் கொள்வதைத் தடுத்துவிடும்.

77. அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக் கழியாதபேர் அடியானென்றிறே.

அவதாரிகை - (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்று தொடங்கி உபபாதித்த அர்த்தத்தை முதலிக்கிறார்மேல் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “இதுதான்” என்று தொடங்கும் சூர்ணை 74 முதல், கடந்த சூர்ணை முடிய உள்ளவற்றின் ஆழ்பொருளை விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமாநரூபமாயும் ஸ்வாதந்தர்யரூபமாயும் இரண்டு வகைப்பட்டிறையிருப்பது; அதில் இங்கு ஸ்வாதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆர்ப்பு) என்கையாலே அதினுடைய திரோதாயகத்வமும் ஆகந்துகத்வமும் தோற்றுகிறது; அத்தை (துடைக்கையாவது) ஸதாசார்யோபதேசாதிகளாலே ஸவாஸநமாகப் போக்குகை. (ஆத்மாவுக்கழியாத்பேர் அடியான்) என்றது, ஒளபதிகமான வர்ணாச்ரமாதிகளாலே வந்து அழிந்துபோம் நாமங்கள் போலன்றிக்கே, யாவதாத்மாநுவர்த்தியான நாமம்

தாஸனென்னுமதென்றபடி. (இறே) என்று இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. "தாஸபூதாஸ் ஸ்வத:", "ஆத்மதாஸ்யம்" இத்யாதிகள் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள். ஆகையால், ஸ்வாதந்தர்யாதிகள் ஒளபாதிகம், தாஸ்யம் ஸ்வாபாவிகமென்னக் குறையில்லையென்று கருத்து.

விளக்கம் - அஹங்காரம் என்பது சரீரத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுதல், "நான் எனக்கு மட்டுமே உரியன்" என்பதான சுதந்திரமான எண்ணம் என்று இருவிதமாக இருக்கும். இவற்றில் இங்கு அஹங்காரம் என்பதன் மூலம் ஸ்வாதந்தர்யம் கூறப்பட்டுள்ளது. "ஆர்ப்பு" என்பதன் மூலம் இத்தகைய அஹங்காரம் என்பது நன்மையை மறைக்கும் தன்மை மற்றும் இடையில் வந்து சேர்ந்த தன்மை ஆகியவற்றை இயல்பாக உடையது எனப்பட்டது. இதனை "துடைத்தல்" என்றால் சிறந்த ஆசார்யன் உபதேசம் மூலமாக அதன் வாசனையுடன் நீக்குதல் ஆகும். "ஆத்மாவுக்கு" என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது என்ன? குறிப்பிட்ட சில காரணங்களால் நமக்குப் பல பெயர்கள் ஏற்படும்; ஆனால் ஆத்மா என்பது உள்ளவரையில் அதன் மாறாத பெயர் "தாஸன்" என்பதாகும். இதற்குப் பின்வரும் ப்ரமாணங்கள் உள்ளன:

- தாஸபூதாஸ் ஸ்வத: - அனைத்து ஆத்மாக்களும் இயல்பாகவே அடிமைத்தனம் கொண்டவை
- ஆத்மதாஸ்யம் - ஆத்மாவிற்கு அடிமைத்தனம் என்பது இயல்பானது.

ஆகவே ஸ்வாதந்தர்யம் போன்ற தன்மைகளே இடையில் ஆத்மாவிடம் வந்து சேர்பவை ஆகும், அடிமைத்தனம் என்பது ஆத்மாவிற்கு இயல்பாகவே உள்ளது என்று கருத்து.

78. க்ராமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்தஹேது.

அவதாரிகை - அதுவென்? க்ராமகுலாதிகளால் வரும் வ்யபதேசமன்றோ நடந்து போகுகிறதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (க்ராம) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - மேலே உள்ள சூர்ணையில் உள்ளபடி ஆத்மாவிற்கு "தாஸன்" என்பது மட்டுமே நிலையான பெயர் என்று எவ்விதம் கூற இயலும்? அவரவர்களின் ஊர் பெயர்கள், குலப் பெயர்கள் ஆகியவை அல்லவோ வழங்கப்படுகின்றன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, க்ராமகுலாதி வ்யபதேசம் அஹங்கார ஜநகமாகையாலே ஸ்வரூபஹாநிரூபாநர்த்தகரமென்றபடி. ஆகையால், அவற்றாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்ய னல்லனென்று கருத்து

விளக்கம் - ஊரின் பெயர்கள், குலத்தின் பெயர்கள் ஆகியவற்றால் கூறப்படும்போது ஒருவனுக்கு "நான்" என்னும் அஹங்காரம் உண்டாகிவிடும். இதனால் இவை ஸ்வரூபத்தின் அழிவு என்பதை உண்டாக்கிவிடும். எனவே அப்படிப்பட்ட பெயர்கள் மூலம் ஒருவன் அழைக்கப்பட வேண்டியவன் அல்லன் என்று கருத்து.

79. ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:

அவதாரிகை - உகதார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல் (ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதற்கு ஏற்ற ப்ரமாணங்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி". இத்தால் - பகவதேக பரனாயிருக்குமவன் க்ராமகுலாதி ஸம்பந்தங்களையிட்டுச் சொல்லப்படுமவனல்லன், பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டுச் சொல்லப்படுமவன்; அவனுக்கு அந்த க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் பகவானேயென்கிறது. (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வயத்தந நிவ்ருத்த்யாதிகள் தோற்றினபடியாலே இவற்றுக்கு நிதாநமின்னதென்றும், ஏவம் பூதனுடைய ப்ரயத்தந சைதந்ய ப்ரயோஜநமும் சேஷத்வாதி ப்ராதாந்யஹேது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாந்தரங்க நிரூபகத்வமென்றும் இப்படியிருக்கிறவிது ஸ்வாபாவிகம், ஏதத் விரோதிகள் ஒளபாதிகமென்றும், தந்நிவ்ருத்தியிலாத்மாவுக்கு தாஸ்யமே நித்ய நிரூபகமாயிருக்குமென்கையாலே யிவ்வர்த்தத்தை மூதலித்தும், க்ராம குலாதிகளாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்றும், உத்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணமுஞ் சொல்லுகையாலே, (ஸ்வயத்தந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்யம் தொடங்கியிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

விளக்கம் - விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி - ப்ரபன்னன் ஒருவன் தனது குலம், கிராமம் போன்றவற்றைக் கொண்டு

அழைக்கப்படுபவன் அல்லன்; அவன் எம்பெருமானுடைய தொடர்பை மட்டுமே கொண்டு அழைக்கப்படவேண்டியவன் ஆவான்; அவனுக்கு குலம், கிராமம் போன்றவை பகவானே ஆவான் - என்றது. ஆகவே பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்கும் ப்ரபன்னன் ஒருவன் கிராமம், குலம் போன்ற அடைமொழிகளால் அழைக்கப்பட வேண்டியவன் அல்லன். அவன் பகவத் ஸம்பதத்தை மட்டுமே கூறி அழைக்கப்பட வேண்டியவன் ஆவான். அந்தக் கிராமம், குலம் போன்ற அனைத்துமாகப் பகவானே உள்ளான். “ஸ்வயத்ந” என்று தொடங்கும் சூர்ணை-71 முதல், இந்தச் சூர்ணை முடிய உள்ள அனைத்தும் ப்ராஸங்கிகம் ஆகும். ஏன்? “ப்ராப்தா” என்று தொடங்கும் சூர்ணை - 70ல்; தனது முயற்சிகள் போன்ற பலவற்றிலிருந்தும் இவன் நீங்கியிருப்பது முதலானவை வெளிப்பட்டதால் கீழே உள்ள பலவும் கூறப்பட்டன:

- இவற்றுக்கு நிதானம் இன்னது என்றும்
- இப்படிப்பட்டவனின் முயற்சி மற்றும் அறிவு ஆகியவற்றின் பயன் இத்தகையது என்றும்
- ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் அடிமைத்தன்மை என்பது அந்தரங்க நிரூபகமாக உள்ள தன்மையால் என்ற காரணத்தினால் அடிமைத்தன்மை என்பது முக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டது என்றும்
- இப்படிப்பட்ட அடிமைத்தனத்துடன் உள்ள தன்மையே ஆத்மாவிற்கு இயல்பானது என்றும், அடிமைத்தனத்திற்கு விரோதிகளாக உள்ள மற்ற தன்மைகள் வந்து அடைந்தவை என்றும்
- அஹங்காரம் போன்றவை விலகினால் ஆத்மாவிற்கு அடிமைத்தனமே ஸ்வரூபம் என்பது நிரூபகமாகும் என்பதால் மேலே உள்ளதை விளக்கியும்
- கிராமம், குலம் போன்றவற்றால் இவன் வழங்கப்படத்தக்கவன் அல்லன் என்றும், இவ்விதம் கூற ப்ரமாணம் உண்டு என்றும்

பலவிதமாக உரைக்கப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - ஆக, இப் ப்ரகரணத்தால் ப்ரபத்திக்கு தேசாதிநியமங்களில்லை, விஷய நியமமேயுள்ளதென்னுமிடமும், அவ்விஷயந்தானின்னதென்னுமிடமும் அவ்விஷயத்தி னுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்தி பண்ணுமதிகாரிகளுடைய த்ரைவித்யமும், ப்ரபக்தியையுபாயமாக்கினால் வருமவத்யமும், ப்ரபத்தி தன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளும், ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - ஆகவே இந்த ப்ரகரணத்தில் கீழே உள்ள பலவும் கூறப்பட்டன:

- ப்ரபத்திக்கு காலம், தேசம் போன்ற கட்டுப்பாடு இல்லை, விஷய நியமம் மட்டுமே உள்ளது
- அந்த விஷயம் இன்னது
- அந்த விஷயத்தின் மேன்மையும் சிறப்பும் இன்னது
- அந்த விஷயத்தில் ப்ரபத்தி செய்கின்ற அதிகாரியின் மூன்று பிரிவுகள்
- ப்ரபத்தி செய்கின்ற அதிகாரியின் சிறப்பு
- ப்ரபத்தியை உபாயம் என்று கொண்டால் ஏற்படும் தோஷம்
- ப்ரபத்தியின் தன்மைகள்
- ப்ரபத்திக்கு விஷயமாக உள்ள எம்பெருமானே உபாயம்

ஸ்ரீவசனபூஷணம்
இரண்டாம் ப்ரகரணமான உபாய ப்ரகரணம்
ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 44)

1-3-1. பத்துடைய யடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய

வித்தகன் மலர்மகள் விரும்பும்நம் அரும்பெற லடிகள்

மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினி லுரவிடை யாப்புண்டு

எத்திற முரலினோ டிணைந்திருந் தேங்கிய எளிவே.

பொருள் - பக்தியை உடைய அடியவர்களுக்கு எளியவனாகவும், பக்தி இல்லாத மற்றவர்களுக்கு அரியவனாகவும் இருக்கின்ற வியப்பான குணங்கள் கொண்டவன்; இந்த இரண்டு தன்மைகளால் மகிழ்ந்த தாமரை மலரை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியால் விருப்பம்படியாக உள்ளவன்; அப்படிப்பட்ட மஹாலக்ஷ்மிக் கே அடைவதற்கு அரியவன்; இப்படிப்பட்ட நம்முடைய எஜமானன், மத்தினை உருட்டி கடையப்படுகின்ற வெண்ணையைக் களவு செய்தபோது, தன்னுடைய அழகான திருமார்பில் கயிற்றால் கட்டுண்டு, உரலுடன் உரலாகச் சேர்ந்து, அச்சத்துடன் குரலைக் கூட வெளியில் காட்டாமல் நின்ற தன்மை எப்படிப்பட்டது?

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை உபதேசிக்கப் புக்கு அவனுடைய நவநீதசௌர்யசாரித்ரத்திலே அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்.

விளக்கம் - எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கி, அவன் வெண்ணையைக் களவு கண்ட சரித்திரத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, அதிலேயே மூழ்கி விடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பத்து) பக்தி. பத்தென்று பக்தியைக் காட்டுமோவென்னில், “எட்டி
 னொடிரண்டெனுங்கயிற்றினால் மனந்தனைக்கட்டி” என்னக்கடவதிறே;
 ஆகையாலே பத்தென்று பக்தியைச் சொல்லுகிறதாய், அது தன்னிலும்
 பரபக்தியையன்று இங்குச் சொல்லுகிறது, பக்தியுபக்ரமமாத்ரத்தை.
 உபக்ரமமாத்ரனென்று இத்தை நியமிப்பாரார்? அதினுடைய சரமாவஸ்தையைக்
 காட்டினாலோ? என்னில்; அது ஒண்ணாது; இப்போது இங்கு சொல்லிக்கொண்டு
 போருகிற இது குணப்ரகரணமாகையாலும், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒரு
 உத்கர்ஷஞ்சொல்லுகை இப்போது இவர்க்கு அபேக்ஷிதமல்லாமையாலும்,
 தந்தாமையொழியச் செல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹிக்குமது அல்லாதார்க்கும் உண்டாகை
 யாலும், “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந”
 என்னுமவனாகையாலும், உபக்ரமமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றாகக்கடவது;
 ஆசாலேசமுடையார்க்குத் தன்னைக் கொடுப்பதாக பகவதுக்தியுண்டாயிருந்ததிறே.
 “எதிர்சூழல் புக்கு” என்றும், “என்னில் முன்னம் பாரித்து” என்றும் விலக்காமை
 தேடித் திரிகிறவனிறே. (உடை) இந்த அப்ரதிஷேதாத்வேஷ மாத்ரத்தைக் கனத்த
 உடைமையாகச் சொல்லுகிறது; “விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்” என்று இங்கே
 பகவதநுபவம் பண்ணுவாரை நித்யஸூரிகளிற் காட்டில் கனக்க நினைத்திருக்கும்
 பகவதபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறது. “இவர்கள் பக்கலிலே
 இம்மாத்ரமுண்டானால், பின்னை இவர்களுடைய பரத்துக்கெல்லாம் நானே
 கடவன்” என்றிருக்குமாயிற்று இவன்; ராவணபவநத்தை விட்டு ஆகாசத்திலே
 கிளம்பினபோதே ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மீ குடிகொண்டபடியிறே
 “அந்தரிஷுகதச்ஸ்ரீமாந்” என்றது; “லக்ஷ்மணா லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:” என்றதிறே
 இளையபெருமாளை; இதிறே இவனுக்கு நிலைநின்ற ஐச்வர்யம். இத்தைப்பற்ற
 (உடை) என்கிறது. (அடியவர்க்கு) இதுவும் பகவதபிப்ராயத்தாலே “த்வயி கிஞ்சித்
 ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம” என்று, இன்று கிட்டிற்றொரு குரங்கை
 நித்யாச்ரிதையான பிராட்டிக்கு அவ்வருகாக நினைத்தானிறே. ஒரு திருவடி
 திருவநந்தாழ்வானல்ல இவனுக்கு சேஷபூதராய் அதிசயத்தைப் பண்ணுகிறவர்கள்;
 இவ்விலக்காமையுடையவர்களாயிற்று; உள்ள குணத்தை
 அநுபவித்திருக்குமித்தனையிறே அவர்கள்; குணம் நிறம் பெறுவது இவர்கள்
 பக்கலிலேயிறே.

விளக்கம் - (பத்து) - பக்தி. "பத்து" என்பது பக்தியைக் காட்டுமோ என்றால் திருச்சந்தவிருத்தம் (83) - எட்டினொடிரண்டெனுங்கயிற்றினால் மனந்தனைக்கட்டி - என்று கூறியது காண்க; அதாவது பத்து என்னும் பக்தியாகிற கயிற்றினால் மனதைக் கட்டி என்று பொருள். ஆகவே பத்து என்பது பக்தியை கூறுகிறது. அதுவும் இங்கு பரபக்தியைக் கூறவில்லை, பக்தியின் தொடக்கத்தையே கூறுகிறது (பரபக்தி = எம்பெருமான் பிரியும்போது துன்பமும், சேரும்போது இன்பமும் அடைவதாகும். பக்தியின் தொடக்கம் என்பது எம்பெருமானை விலக்காமை, அவனைப் பகைத்துக் கொள்ளாமை என்பதாகும்). பக்தியின் தொடக்கம் என்று இதனை நியமிப்பது யார்? அதனுடைய எல்லையான பரபக்தியை இங்கு கூறுவதாக ஏன் கொள்ளக்கூடாது? அப்படிக் கொள்ள இயலாது, ஏன்? இங்கு கூறப்படுவது ஸர்வேச்வரனின் எளிமை என்னும் குணப்ரகரணம் (குணத்தைப் பற்றிய context) என்பதாலும், ஸர்வேச்வரனுக்கு இந்த இடத்தில் ஏற்றத்தைக் கூறுவது இவரது எண்ணம் அல்ல என்பதாலும், தன்னையே நம்பி வந்து நின்றவர்களிடம் தானும் அன்புடன் இருத்தல் என்பது மனிதர்களுக்கும் உண்டு என்பதாலும், மித்ரபாவேந ஸம்பராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந - நண்பன் என்ற வேஷம் பூண்டு வந்திருந்தாலும் விபீஷணனை நான் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் கைவிடமாட்டேன் - என்று கூறுபவன் என்பதாலும் இங்கு பக்தியின் தொடக்கமே கூறப்பட்டது எனலாம். மேலும் தன்னிடம் சிறிதளவு ஆசை இருந்தாலும் தன்னை அளிப்பதாக ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளம் இருக்கிறது என்பதாலும், திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்குழல் புக்கு - என்றும், திருவாய்மொழி (9-6-10) - என்னில் முன்னம் பாரித்து - என்றும் கூறியபடி தன்னை விலக்காமல் உள்ளவர்களைத் தேடுபவன் என்பதாலும் பக்தியின் தொடக்கத்தையே இங்கு உணரலாம். (உடை) - இந்த விலக்காமை மற்றும் பகையாமை என்பதை மட்டுமே கனமான உடைமையாக கூறுகிறார். அதாவது இதுவே உயர்ந்த செல்வம் என்று கருத்து. இவை உயர்ந்த செல்வம் ஆகுமா என்றால் - இங்கு எம்பெருமானிடம் பக்தியைச் செய்பவர்கள் நித்யசூரிகளை விட உயர்ந்தவர்கள் என்று ஸர்வேச்வரனே தனது மனதில் எப்போதும் நினைத்திருப்பதால் இவ்விதம் கூறலாம். அப்படி எம்பெருமான் நினைத்து இருப்பானோ? இதனைச் சரமச்லோகத்தை மனதில் வைத்து அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமான் தனது மனதில், "இவர்களிடம் விலக்காமை, பகையாமை மட்டுமே இருந்தால் போதுமானது, இவர்களுடைய பாரம் அனைத்திற்கும் நானே பொறுப்பு ஏற்பேன்", என்று எண்ணியபடி உள்ளான். மேலும் இலங்கையை விட்டு ஆகாயத்தில் புறப்பட்ட உடனே அல்லவோ விபீஷணனிடம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மி (ஞானம், பக்தி, வைராக்கியம்) குடிக்கொண்டாள்? இதனை இராமாயணம் - அந்தரிசுஷிகதச்சுரீமாந் - ஆகாயத்தை அடைந்த செல்வந்தன் - என்றது. லக்ஷ்மணா லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந: - லக்ஷ்மணன் லக்ஷ்மியால் நிறையப் பெற்றான் - என்று அல்லவோ லக்ஷ்மணன் கூறப்படுகிறான்? அடியார்கள் அல்லவோ இவனுக்கு நிலையாக உள்ள ஐச்வர்யம். இதனைப் பற்றியே "உடை" என்கிறார்.

(அடியவர்க்கு) - வெறும் விருப்பு மற்றும் வெறுப்புஇன்மை ஆகியவற்றை மட்டுமே கொண்டுள்ள ஒருவரை அடியவர் என்று கூறலாமா? இப்படிக்கூறுவதும் ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளம் காரணமாகவே ஆகும். இராமாயணம் - த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம - அனுமனே! உனக்குச் சிறிது துன்பம் ஏற்பட்டாலும், அதன் பின்னர் கிட்டும் சீதையால் எனக்கு என்ன பயன் - என்று அன்று தன்னிடம் வந்தடைந்த ஒரு குரங்கிற்காக, என்றும் தன்னுடன் உள்ள பிராட்டியையும் அற்பமாக எண்ணினான் அல்லவோ? ஆகவே எம்பெருமானுக்கு அடியவர்களாக இருப்பவர்கள் அனுமன், ஆதிசேஷன் போன்று அதிசயம் செய்பவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. அவனை விலக்காமல் இருப்பவர்களே அடியவர்கள் ஆவர். இத்தனை மேன்மை அடியார்களுக்கு இருப்பதன் காரணம் என்ன என்றால் - இவனிடம் உள்ள குணங்களை அவர்கள் அல்லவோ அனுபவித்தபடி உள்ளனர்? அவர்களால் அல்லவோ இவனது குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன?

வ்யாக்யானம் - (எளியவன்) அவர்கள் பாபத்தைப் போக்குதல், புண்யத்தைக் கொடுத்தல் தன்னைக் கிட்டலாம்படி இருத்தல் செய்கையன்றிக்கே தன்னை அவர்களுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாக்கி வைக்கும்; தன்னையொழிந்ததொன்றைக் கொடுத்தல், தன்னை அழைத்துக்கொடுத்தல் செய்யான்; "இமௌ ஸ்ம முநிசார்த்தால கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ" என்கிறபடி "நான் உங்களடியான்; என்னை வேண்டினபடி ஏவிக் கார்யம் கொள்ளுங்கோள்" என்று நிற்கும். "பக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம் விதோர்ஜூந". பீஷ்மாதிகள் சொல்ல "பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம்" என்று, கனக்கக்கேட்டிருந்தடியாலே "நீ ஒருவன் பக்திக்கு எளியவனாவதென்?" என்ன, "ஒருவன் கருத்துக்கு ஒருவன் சிவந்திருக்கிறபடி கண்டாயே அப்படியே எனக்கு இது நிலைநின்ற ஸ்வபாவம்" என்றானிறே; "பக்தி க்ரீதோ ஜநார்தந: ஸார்வபௌமனான ராஜபுத்ரன் ஸ்ஷாமகாலத்திலே அல்பத்ரவ்யத்துக்குத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தால், பின்னை தன் செல்வக்கிடப்புக் காட்டி மீட்க வெண்ணாதாப்போலே, ஸர்வேச்வரனும் பக்தி நிஷ்டனுக்குத் தன்னை அற விலை செய்து கொடுத்தால் பின்னை மேன்மைகாட்டி அகலமாட்டான்; கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டி "தூது போ" என்னலாம்படி தன்னைக் கையாளாக்கி வைக்கும்.

விளக்கம் - (எளியவன்) - அவர்களது பாவங்களை அழித்தல், தன்னை அண்டுமபடியாக அவர்களைச் செய்தல் போன்ற செயல்களை மட்டுமே இவன் செய்வதில்லை. அவர்கள் விரும்பியபடி தன்னை உபயோகப்படுத்தலாம்படி

தன்னை ஆக்கிக்கொள்பவன். தன்னைத் தவிர வேறு ஏதேனும் ஒன்றை அளிக்கும்போதும், தான் உள்ள இடத்திற்கு அவர்களை அழைத்துக் கொடுப்பது என்பதைச் செய்யாமல், தானாகவே அவர்கள் இருக்கும் இடம் தேடிச்சென்று மேல் விழுவான். இராமாயணம் இமெளஸ்ம் முநிசார்த்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ - விச்வாமித்திரரே! நாங்கள் உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் - என்னும்படி, “நான் உங்கள் அடிமை, என்னை வேண்டியபடி நீங்கள் கட்டளை இட்டு, உங்கள் செயலைச் செய்து கொள்ளுங்கள்” - என்று அடியார்களிடம் நிற்பான். கீதை (11-54) - பக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம் விதோர்ஜுந - மற்ற இடங்களில் செல்லாத பக்தி மூலம் மட்டுமே காணலாம், பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம - மேலான மோசஷத்தை உடையவன் - போன்ற பலவற்றை, இவனைக் குறித்து பீஷ்மர் முதலானவர்கள் கூறுவதை அர்ஜுனன் கேட்டு அறிவுடையவன் என்றாலும், க்ருஷ்ணனிடம், “நீ பக்திக்கு எளியவன் ஆவது ஏன்?”, என்றான். இதற்கு க்ருஷ்ணன், “ஒருவன் கருப்பாகவும், ஒருவன் சிகப்பாகவும் உள்ளது அவர்கள் ஸ்வபாவம் போன்று, பக்திக்கு எளியவனாவது எனது ஸ்வபாவம்”, என்றான். பக்திக்கு எளியவன் என்றாலும் சுதந்திரமானவன் என்பதால் ஒரு சில நேரங்களில் அரியவனாகவும் இருக்கலாமோ என்றால் - அனைத்தையும் ஆள்கின்ற அரசுகுமாரன் ஒரு காலத்தில் சிறிய பொருளுக்கு அடிமைப்பட்டான் என்றால், தனது செல்வம் அனைத்தையும் காண்பித்தாலும் அதிலிருந்து மீளமாட்டான். அது போன்று ஸர்வேச்வரன் பக்தியில் நின்றவனுக்கு தன்னைச் சுத்தக்ரயம் (பத்திரம்) செய்து கொடுத்துவிட்டான் என்றால், அதன் பின்னர் தன்னுடைய மேன்மையை காண்பித்து ஒருநாளும் அவனைவிட்டு அகலமாட்டான்.”தூது போ” என்று ஓலையின் எழுதி, அவன் கழுத்திலே கட்டி வைத்து அனுப்பினாலும் ஓடும்படியாக அவர்களுக்கு அடிமையாக நிற்பான்.

வ்யாக்யானம் - இவ்வெளிமை உகவாதார்க்கும் பொதுவாகிறதோ என்னுமித்தைப் பரிஹரிக்கிறதுமேல். (பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்) பிறர்களாகிறார் -”இவனைக் கொண்டு கார்யம் கொள்ளோம்” என்றிருக்குமவர்கள். (வித்தகன்) விஸ்மயநீயன். இங்கு விஸ்மயநீயமென்னென்னில், யசோதாதிகளுக்கு பவ்யனான நிலை தன்னிலே பூதநா சகட யமாளார்ஜுநாதிகளுக்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கை; இன்னமும் பள்ளி கொண்டருளா நிற்கச்செய்தே அர்ஜுநனும் துர்யோதனனும் கூட வர, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து, துர்யோதனனுக்குப் பங்களத்தைக் கொடுத்து விட்டானிறே; நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றாநிற்க அல்லாதார் அசேதந க்ரியாக லாபங்களைப் பற்றுகிறார் போலேயிறே துர்யோதனந்நிலை; ராமாவதாரத்திலும் ”ஹிமவாந் மந்தரோ மேரு:” இத்யாதி ”சத்ருணாமப்ரகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே:” ராவணன் ஸபரிகரனாய்க் கொண்டு எடுக்கப்புக்கவிடத்தில் நெஞ்சில் சாத்ரவத்தாலே எடுக்கமாட்டிற்றிலன்;

திருவடி தனியனாயிருக்கச் செய்தேயும் நெஞ்சில் செவ்வையாலே கருமுகைமலைபோலே எடுத்து ஏறிட்டுக் கொண்டுபோனான். இங்ஙனன்றாகில் "ராவணனுக்குக் கனக்கவேணும்" என்றும், "திருவடிக்கு நொய்தாக வேணும்" என்றும் அன்று; வஸ்து ஸ்வபாவமிருக்கும்படியாயிற்று இது.

விளக்கம் - இவனுடைய எளிமை என்பது, இவன் மீது பக்தி இல்லாதவர்களுக்கும் பொதுவாக உள்ளதோ என்பதை மறுக்கிறார். (பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன்) - பிறர்கள் என்றால், "இவனைக் கொண்டு காரியம் கைக்கொள்ள மாட்டோம்", என்று உள்ளவர்கள். (வித்தகன்) - ஆச்சர்யப்படத்தக்கவன். ஆச்சரியப்படுதல் என்பது என்னவென்றால் யசோதை முதலானவர்களுக்கு எளிமையுடன் இருந்த அதே நிலையில் பூதனை, சகடாசுரன், இரட்டை மரங்கள் முதலானவர்க்கு அடைய முடியாதபடி இருந்தல் ஆகும். மேலும் சயனித்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், அர்ஜுனனும் துரியோதனனும் ஒன்றாக வர, அர்ஜுனனுக்குத் தன்னையே அளித்து துரியோதனுக்குப் பதரை அளிப்பது போன்று தனது படையை அளித்தான் அல்லவோ? நம்முடைய முன்னோர்கள் எம்பெருமானை அடைவதற்கு அவனையே உபாயமாகப் பற்ற, மற்றவர்கள் தாங்கள் செய்யும் கர்மங்கள் பலன்களை அளிக்கும் என்று எண்ணி அந்தக் கர்மங்களையே பற்றுவது போன்று துரியோதனின் நிலை இருந்தது. இராமாவதாரத்தில் - ஹிமவாந் மந்தரோ மேரு: - இமயமலை, மந்த்ரமலை, மேருமலை ஆகியவற்றை ஒரு கையால் உயர்த்தும் வலிமை பெற்ற இராவணனால் தூக்க இயலாதபடி லக்ஷ்மணன் இருந்தான். சத்ருணாமப்ரகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே: - பகைவர்களால் தூக்க இயலாதபடி இருந்த லக்ஷ்மணன், தூய்மையான மனம் கொண்ட அனுமனால் எளிதாகத் தூக்கப்பட்டான் - என்றது காண்க. இராவணன் படைகளுடன் கூடியவனாக இருந்த போதிலும், தன்னுடைய நெஞ்சில் உள்ள பகையால் அஸ்திரத்தில் அடிபட்ட லக்ஷ்மணனைத் தனது கைகளால் எடுத்துச் செல்ல முற்பட்டு, முடியாமல் கைவிட்டான். ஆனால் சிறிய திருவடியான அனுமன் தனியனாய் இருந்தும், தன்னுடைய மனதில் லக்ஷ்மணன் மீது கொண்ட அன்பு காரணமாக மயங்கிக் கிடந்த லக்ஷ்மணனை, ஒரு மாலை போன்று மிகவும் எளிதாக எடுத்துக்கொண்டு இராமனிடம் சென்றான். இப்படிக் கொள்ளவில்லை என்றால் இராவணனுக்கு கனக்கவேண்டும் என்றும், அனுமனுக்கு எடையற்று இருக்க வேண்டும் என்றும் ஆகாது அல்லவோ? ஆக வஸ்துவின் தன்மை இப்படியாக இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (மலர்மகள் விரும்பும்) இவ்விரண்டுக்கும் அடி, இவளுடைய சேர்த்தியிறே. புஷ்பத்தில் பரிமளம்போலே புஷ்பத்தை இருப்பிடமாகவுடையளாய், அதில் பரிமளந்தானொரு வடிவுகொண்டாப்போலே இருப்பாளாய்; நாட்டார் பரிமளத்தை விரும்புவர்களாகில், பரிமளந்தான் "தண்ணீர் தண்ணீர்" என்னப்

பிறந்தவன். (நம்) “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறது நாராயணாநுவாகாதிகளோடே சேர; “ஹரிச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பந்ந்யெள” என்னக் கடவதிறே; “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று ச்ருதி வழியாலே அங்கீகரித்த லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறார். (அரும்பெறலடிகள்) பெறுதற்கரிய ஸ்வாமிகள். (மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்) பெரியபிராட்டியார் விரும்பும்படி இருக்கைபோலே காணும் ஸர்வாதிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம். ”அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (மலர்மகள் விரும்பும்) - இந்த இரண்டு தன்மைகளுக்கும் அடியாக உள்ளது பிராட்டியின் சேர்த்தியே ஆகும். மலரில் இருக்கின்ற நறுமணம் போன்று மலரையே இருப்பிடமாக உள்ளவள். அந்த நறுமணமே ஒரு வடிவு கொண்டவள் போல் இருப்பவள்; உலகத்தினர் நறுமணத்தை விரும்புவார்கள் என்றால், அந்தப் பரிமளமான திருமகள் விரும்பும்படியாக இருப்பவள் அவள். (நம்) - திருவாய்மொழி (1-1-7) - உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் - என்கிற ப்ரமாணத்தை, நாராயண அனுவாகத்துடன் சேர்க்கவேண்டும். ஹரிச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பந்ந்யெள - உனக்குப் பூதேவியும் ஸ்ரீதேவியும் இரு பக்தினிகள் - என்பதாகும். அந்த லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை தானும் திருவாய்மொழியில் (1-1-7) - உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் - என்று அருளிச்செய்கிறார். (அரும்பெறலடிகள்) - பெறுவதற்கரிய எஜமானன். (மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்) - அனைத்தையும் நியமிக்கின்ற வஸ்துவின் லக்ஷணம் என்பது, பெரியபிராட்டியார் விரும்புவது போன்று இருக்கவேண்டும். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ: - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (மத்துறு) கீழ்ச்சொன்ன எளிமையை உபபாதிக்கிறார் மேல். மந்தரத்தைப் பிடுங்கி கடலில் நடுநெஞ்சிலே நட்டு, நெருக்கிக் கடைந்து, வெளிகொடு வெளியே தேவர்களுக்கு அம்ருதத்தைக் கொடுத்துவிட்ட மஹாபாஹுகிடர் இப்போது இடைச்சேரியிலே வந்து பிறந்து வெண்ணைய் களவுகாணப்புக்கு, கட்டுண்டு அடியுண்டு நின்றானென்கிறார். (மத்துறு கடை வெண்ணைய்) தயிர்ச்செறிவாலே மத்தாலே நெருக்கிக் கடையப்பட்ட வெண்ணை. கடை வெண்ணைய் என்றால் கால த்ரயத்திலுள்ளத்தையும் காட்டும். “முப்போதும் கடைந்தீண்டிய வெண்ணைய்” என்னக்கடவதிறே; இங்கு வர்த்த மாநத்திலே ஒரு ஸௌகர்யமுண்டாகையாலே, “கடையா நிற்கச்செய்தே, பசியராயிருக்குமவர்கள் சோறு சமையப் பற்றாமல் வெந்தது கொத்தையாக வாயிலிடுமாபோலே, கடையப்

பற்றாமல் நடுவே அள்ளி அழுது செய்யும்படியைச் சொல்லுகிறது” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. (களவினில்) கடைகிற பராக்கிலே நிழலிலே ஒதுங்கி சாபலத்தாலே அள்ளி அழுதுசெய்தான்போலே காணும். (களவினில்) களவிடையாட்டத்தில். உபக்ரமஸமயத்திலேகிடர் அகப்பட்டது. (உரவிடையாப்புண்டு) உரம் என்று - மார்வு. (மார்விடையிலே என்றபடி) “பொன்பெயரோன்றனது உரம் பிளந்து” என்னக் கடவதிறே. பெரியபிராட்டியார் நெருக்க அணைக்கும் மார்வைக் கிடர் கயிற்றாலே நெருக்கிக் கட்டக் கட்டுண்டது. அன்றியே, மிடுக்கையுடைய ருஷபம்போலே இருக்கிறவன் கிடர் கட்டுண்டான். (உரவிடையாப்புண்டு) உதரவிடையாப்புண்டு. உதரம் என்கிற இத்தை “உரம்” என்று இடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. தாமோதரன் என்று பிள்ளை பெற்றுப் பேரிடும்படியிறே கட்டுண்டது. “தாம்நா சைவோ தரே பத்த்வா ப்ரத்யபத்தநாதுலாகலே” என்றும், “யதி சக்நோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சல சேஷ்டித இத்யுத்த்வாத நிஜம் கர்ம ஸா சகார குடும்பிநீ” என்றும் சொல்லுகிறபடியிறே எளியனாயிருக்கும்படி; தான் தாயான பரிவுதோற்ற இவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்து, தாம்பாலே ஒருரலோடே அடுத்துக்கட்டி, மறுகண்ணியும் பொத்தி “துருதுக்கைத்தனமடித்துத் திரிந்த நீ வல்லையாகில் போய்க்காணாய்!” என்று உறுக்கி விட்டால் போகமாட்டாதேயிருக்கும்; “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ சருயதே” என்று ஓதப்படுகிற வஸ்து இவளுக்கு எளியதானபடியிறே இங்ஙனே சொல்லலாகிறது; “ஸம்ஸார பந்த ஸ்திதி மோக்ஷ ஹேது” வான தானிறே இப்படி கட்டுண்டிருக்கிறான். ப்ரஹ்மாதிகளைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே கட்டுவது விடுவதாகிறவனிறே இப்போது அபலை கையாலே கட்டுண்டிருக்கிறான்; “த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி” என்கிறபடியே நம்முடைய கட்டை அவிழ்க்கவிறே தான் கட்டுண்டிருக்கிறது. (உரலினோடு இணைந்திருந்து) “உரலுக்கு ஒரு வ்யாபாரக்ஷமதை உண்டாமன்று தனக்கு ஒரு வ்யாபாரக்ஷமதை உள்ளது” என்று தோற்ற இருந்தபடி. (ஏங்கிய) உரலிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி இத்தனையே காணும்! அழப்புக்கவாறே “வாய் வாய்” என்னுமே; பின்னை அழமாட்டாதே ஏங்கியிருக்குமித்தனை. எளிவுண்டு - எளிவந்தபடி. (எத்திறம்) பிரானே! இதென்ன ப்ரகாசம்! இன்னம் மேன்மை தரைகாணலாம்; நீர்மை தரைகாண வொண்ணாதாய் இருந்ததீ! “உயர்வற உயர்நலமுடையவன்” என்கிற மேன்மையிலே போவேன் என்கிறார்; நியாம்யனயிருக்கிற இருப்பில் நியந்தாவாய் இருக்கிற இருப்புப் பேசலாய் இருந்ததீ! பேசப்புக்க வேதங்களும் “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்றதும் மேன்மையிலேயிறே; நிலமன்றென் கைக்கும் நிலமன்றிறே நீர்மை. இத்தனை தாழ நில்லாமையாலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கல்

காணவொண்ணாது; பரத்வத்தில் இந்நீர்மை இல்லை; இதென்ன ப்ரகாரம் என்கிறார். பெரியவன் தாழ்ச்சியாகையாலே பொறுக்க மாட்டுகிறிலர்.

விளக்கம் - (மத்துறு) - இதுவரை கூறப்பட்ட எளிமையை மேலும் விளக்குகிறார். மந்தர மலையைப் பிடுங்கி, கடலின் நடு இதயத்தில் நட்டு வைத்து, அதனை நன்றாக உறுத்தும் படியாகக் கடைந்து, வெளியே கொண்டு வந்த அமிர்தத்தைத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்த வலிமையான தோள்களை உடையவன்; இப்படிப்பட்ட அவன் அன்றோ இன்று ஆய்ச்சேரியில் பிறந்து, வெண்ணையைக் களவு செய்து உண்டு, கயிற்றால் உரலுடன் கட்டுண்டு, மத்தால் அடிபட்டு நின்றான், என்கிறார். (மத்துறு கடை வெண்ணெய்) - அதிகமான தயிர் காரணமாக மத்தால் நெருக்கமாகக் கடையப்பட்ட வெண்ணெய். கடைவெண்ணெய் என்றால் முக்கால வினைத்தொகையாகும். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-1-5) - முப்போதும் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெய் - என்பது காண்க. "மிகுந்த பசியுள்ளவர்கள் உணவு சமைக்கும்வரை பசி தாங்க இயலாமல், வெந்ததும் வேகாததுமாக வாயில் இடுவது போன்று, முழுவதுமாகக் கடையும்வரை பொறுத்துக்கொள்ளாமல் நடுவே அள்ளி உண்பதைக் கூறுகிறார்", என்று ஸ்வாமி திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் கூறுவார். (களவினில்) - தானும் கடைவதாகப் பாசாங்கு செய்து, விளக்கின் நிழலிலே மறைந்து நின்று, வெண்ணெயை அள்ளி அமுது செய்தான் போலே அவனைக் காணலாம். (களவினில்) - களவு செய்யும் நேரத்தில், களவு செய்யத் தொடங்கும்போதே அகப்பட்டுக் கொண்டான். (உரவிடையாப்புண்டு) - "உரம்" என்றால் மார்பு. ஆகத் திருமார்பில் கட்டப்பட்டு என்று கருத்து. பெரியதிருமொழி (4-2-7) - பொன்பெயரோன்றனது உரம் பிளந்து - என்பதில் "உரம்" என்பது மார்பு என்றானது காண்க. பெரியபிராட்டியார் இவனை நெருக்கமாக அணைத்துக் கொள்ளும் திருமார்பை அல்லவோ கயிற்றால் கட்ட, அதற்குக் கட்டுப்பட்டான்? அல்லது மிடுக்கை உடைய காளை போன்று உள்ளவன் கட்டுண்டான். (உரவிடையாப்புண்டு) - உதரவிடையாப்புண்டு. "உரம்" என்பதை "உதரம்" என்பதன் சுருக்கமாகக் கொண்டு, தாமோதரன் என்று தன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற யசோதை தனக்குப் பெயரிடும்படியாகக் கட்டுண்டான். அத்தனை வெண்ணெய் உண்டால் பிள்ளையின் வயிற்றில் ஜீரணம் ஆகாது என்று தாயின் பரிவு யசோதைக்கு வெளிப்பட, அவன் களவு செய்யும்போது கண்டு, சட்டென்று பிடித்துக் கொண்டான். தாம்புக் கயிற்றால் ஓர் உரலுடன் அவனைச் சேர்த்துக் கட்டினான். அவனிடம், "துறுதுறுப்பு வெளிப்படும்படியாக திரிந்த நீ, வல்லவன் என்றால் தப்பிச் செல் பார்க்கலாம்", என்று மிரட்டி விட்டுச் சென்றான். அவனும் போகாமல் நின்றான். ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே - எம்பெருமான் வல்லமை பலவிதமாகக் கேட்கப்படுகிறது - என்று ஓதுகின்ற பரம்பொருள், இவளுக்கு எளியவனாக நின்றதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். அனைவரையும் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து மோசஷம் அளிக்கக் காரணமானவன்

அல்லவோ இப்படிக் கட்டுப்பட்டு நிற்கிறான்? நான்முகன் முதலானவர்களைத் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே கட்டுவதும் விடுவிப்பதும் செய்பவன் இங்கு ஒரு பெண் கையால் கட்டுண்டு நிற்கிறான். கீதை (4-9) - த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி - எனது அவதாரத்தை அறிகின்றவன் மீண்டும் பிறவி அடையாமல் என்னையே அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி நம்முடைய கட்டை அவிழ்ப்பதற்காகவே தான் கட்டுண்டு நிற்கிறான். (உரலினோடு இணைந்திருந்து) - உரலுக்கு ஒரு தொழில் இருப்பது போன்று, தனக்கு எளியவனாக நிற்கும் தொழில் உள்ளது என்று நமக்கு விளக்கும்படியாக நிற்கிறான். (ஏங்கிய) - உரலை விட வேற்றுமை என்ன என்றால் = தூய்மையான இவனைக் கள்வன் என்று கூறினால், அதனைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அழத் தொடங்குவான். அப்போது யசோதை, "வாய், வாய், வாயைத் திறக்காதே", என்று அதட்டியவுடன் மிகுந்த அச்சத்துடன் நிற்பான். அதன் பின்னர் அழாமல் விக்கியபடி நிற்பான். (எத்திறம்) - பெருமானே! உன்னுடைய எளிமையில் இது எந்தவிதம்! உன்னுடைய மேன்மையைக் கூட அறிந்துவிடலாம், ஆனால் உனது எளிமையை அறிய இயலாமல் நீ நின்றாயே! உயர்வற உயர்நலமுடையவன் - என்னும் மேன்மையில் போவேன் என்கிறார். ஏவப்படுகின்றவனாய் இருக்கின்ற நிலையில் ஏவுகின்றவனாய் இருக்கின்ற நிலை பேசும்படியாக இருந்தாயே! யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனது ஆனந்த குணத்தை அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்புகின்றன - என்று வேதங்களும் உன்னுடைய மேன்மையைக் கூறினவே அல்லாமல், எளிமையைக் கூற இயலவில்லையே! இந்த எளிமையைச் சாதாரண மக்களிடமும் காணலாமே என்றால் - பணிவாக நிற்பது என்பது ஸம்ஸாரிகளிடம் காண இயலாது. இந்த உலகத்தில் களவு செய்வாரும், கட்டப்பட்டவர்களும் பலர் உண்டு அல்லவோ? இவனிடத்தில் மட்டும் இதனை இத்தனை விசேஷமாகக் கொண்டு ஈடுபட வேண்டுமோ என்றால் - உயர்ந்தவன் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை .

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 7)

4. தனிநெஞ்சம் முன்னவர் புள்ளே கவர்ந்தது தண்ணந்துழாய்க்
கினிநெஞ்சமிங்குக்கவர்வதியாமிலம், நீ நடுவே
முனிவஞ்சப் பேய்ச்சி முலைசுவைத்தான் முடிசூடுதுழாய்ப்
பனிநஞ்சமாருதமே, எம்மதாவிபனிப்பியல்வே.

பொருள் - என்னுடன் எந்தவிதமான உறவுமுறையும் இல்லை என்று கூறலாம்படியாக எனது நெஞ்சம் முழுவதையும் ஸர்வேச்வரனின் வாகனமான கருடன் கவர்ந்து சென்று விட்டான். இந்த நிலையில் அவனது குளிர்ந்த துளசிமாலை என்னிடமிருந்து பறிப்பதற்கு வேறு ஒரு மனம் என்னிடம் இல்லை. கோபமும், வஞ்சனையும் கொண்டவளான பூதனையின் ஸ்தனத்தைப் பருகிய க்ருஷ்ணனின் அழகான திருமுடியில் சூடப்பட்ட துளசியின் மீது பட்டதால் மேலும் குளிர்ச்சியுடன் வரும் விஷம் போன்ற காற்றே! முன்பே தடுமாறி நிற்கும் என்னை நீயும் புகுந்து நடுங்கும்படி வைப்பது உனக்கு ஏற்ற செயலோ?

அவதாரிகை - “இமையோர் தலைவா” என்னும்படியே நித்யவிபூதியைக் காட்டிக் கொடுக்கையாலே, அங்குள்ள பதார்த்தங்கள் ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - “இமையோர் தலைவா” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யவிபூதியில் உள்ளவைகளான கருடன் மற்றும் துளசி போன்ற பலவும் வந்து இவளை மேலும் துன்புறுத்துகின்றன என்பதைக் கூறினார். இத்துடன் காற்றும் சேர்ந்து கொண்டது. இவை ஸர்வேச்வரனின் நினைவை மேலும் அதிகப்படுத்துகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (தனி நெஞ்சம்) பாத்யத்தினளவன்றிக்கே பாதகமிருக்கிறபடி. (முன் அவர் புள்ளே கவர்ந்தது) திருவடி மேலேயிருக்கிற இருப்பிலே தோளின் மாலையோடே அணைக்கக் காணும், ஆசைப்படுகிறது; அவ்வளவுங் கிட்டுவதற்கு முன்னே ஒரு திருவடி வழிபறித்துக் கொண்டபடி. (அவர் புள்) அங்குத்தைக்கு அஸாதாரணமென்று தான் ஈடுபட்டபடி. (புள்ளே) ஸஜாதீயர்க்கும் வையாதொழிந்தபடி ஈடுபட்டபடி. (கவர்ந்தது) தனக்கும் அரைவயிறாயிருந்தபடி. (முன்) திருத்துழாய்க்கு முன்னே திருவடி முற்பட்டபடி. (தண் அந்துழாய்க்கு) குளிர்ந்த திருத்துழாய்க்கு. (இனி நெஞ்சம்) மரம்போலே திமிர்த்திருந்தாலுமாவதுண்டோ? ஓரடி முற்படப் பெற்றதில்லை; ஒப்பூணாக உண்ணலாயிற்று; உங்களபேசுதிமில்லை. (இங்கு) விளக்கேற்றிக் காட்டுகிறாள். (யாம் இலம்) திருவடிபாடே போமித்தனை; பாவியேன் பலநெஞ்சு படைக்கப் பெற்றிலேன்; தண்ணந்துழாய்க்குக் கவர்வதான நெஞ்சத்தை யாம் இனி இங்கு உடையோமல்லோம். (நீ நடுவே) திருத்துழாயாழ்வார் மரம்போலே திமிர்த்திருந்தாரென்று பார்த்து அவ்வளவிலே கால்கடுகி வந்தது; “அஸாதாரணர் பட்டினிவிடாநிற்க, உனக்கென்” என்கிறாள்; அங்கு ஸம்பந்தமுண்டாதல், இங்கு விஷயமுண்டாதலன்றியே, நடுவே. (முனி வஞ்சப் பேய்ச்சி) முனிவையும் க்ருத்ரிமத்தையும் உடைய பூதனை. (முலை சுவைத்தான்) தன் நாவிற் பசைகொடுத்துச் சுவைத்தான்; “பெற்ற தாய்போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலை யூடுயிரை, வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான்”. (முடி சூடு துழாய்) அத்தலையிலுள்ளதைக் கொண்டு வந்து வாயுப்ரேரிக்கிறபடி, ஸஹ்யத்தில் நீரை ஆகாசத்திலே முகந்து நின்று இறைக்குமா போலே; திருத்துழாயை முடித்து வந்துபோலே காணும், பூதனையை முடித்தது; திருவபிஷேகத்தில் திருத்துழாயென்று அறிந்தபடி எந்தான்! (பனி நஞ்சம் மாருதமே) குளிர்ந்த காற்று அகவாய் நஞ்சாயிருக்கிறபடி. (எம்மது ஆவி) சென்றற்றிருக்கிறபடி; பாதகங்களின் கையிலே அகப்பட்டு அவசேஷித்த ப்ராணன். (பனிப்பு இயல்வே) நடுக்குகை ஸ்வபாவமே; விஸஜாதீயர் செய்யுமத்தை ஸஜாதீயமான நீ செய்யக்கடைவையோ?

விளக்கம் - (தனி நெஞ்சம்) - இங்கு நெஞ்சம் என்பது ஒன்று மட்டுமே உள்ளது. இதனை அவனது கருடன், துளசிமாலை, காற்று எனப் பலருமாக வந்து கவர்ந்து செல்ல முனைகின்றனர். ஆகவே பாதகம் செய்பவர்கள் அதிகமாக உள்ளனர் என்றபடி. (முன் அவர் புள்ளே கவர்ந்தது) அவன் கம்பீரமாக அந்தப் பெரியதிருவடியாம் கருடன் மீது அமர்ந்து வந்ததைக் கண்டு, அவன் தோளில் உள்ள மாலையுடன் அவனைச் சேர்த்து அணைத்துக் கொள்ளவே நான் விருப்பம் கொண்டேன். ஆனால் அவ்விதம் செய்ய விடாமல் எனது மனதை அவன் திருவடியாம் கருடன் பறித்துக் கொண்டானே! (அவர்புள்) - அந்த எம்பெருமானுடன் கொண்ட தொடர்பு காரணமாக அல்லவோ இப்படிக்க கருடன் பறித்துக் கொண்டான்? அவன் எனது நெஞ்சைப் பறிப்பது அவனுக்குச் சாதாரண செயல் என்று எண்ணி கருடன் எனது நெஞ்சைப் பறித்தான் போலும். (புள்ளே) -

அவனுக்கும் ஒத்தபடி பரமபதத்தில் உள்ள துளசியால் அபகரிக்க இயலாதபடி எதனையும் விட்டு வைக்காமல் நெஞ்சத்தைக் கருடன் பறித்துச் சென்றான். (கவர்ந்தது) - அந்தக் கருடனுக்கும் அரைவயிறு நிரம்பியது போன்று எனது நெஞ்சம் முழுமையாகக் கிட்டவில்லை. (முன்) - துளசிமாலை வந்து எனது உள்ளத்தைக் கவர்வதற்கு முன்பாகவே கருடன் முந்திக்கொண்டான். (தண் அந்துழாய்க்கு) - குளிர்ச்சியான துளசிமாலைக்கு. (இனி நெஞ்சம்) - துளசியைப் பார்த்து உரைக்கிறாள், "நீங்கள் எனது மனதை எடுத்துச் செல்வதற்காக மரம் போன்ற உறுதியுடன் நின்று என்ன ஆகப்போகிறது? இவளது நெஞ்சத்தை எடுத்துச் சென்றால் அல்லாமல் இங்கிருந்து செல்லமாட்டோம் என்று நிற்பதால் எந்தப் பயனும் இல்லை. உங்களது விருப்பம் ஏதும் பலிக்காது", என்கிறாள். (இங்கு) - தனது நிலையைத் தெளிவாக உணர்த்துகிறாள். (யாம் இலம்) - பாவியாக உள்ள நான் நீங்கள் பலரும் கவர்ந்து செல்லும்படியாகப் பல நெஞ்சம் கொண்டவள் அல்லள். துளசிமாலைகள் கவர்வதற்கான மற்றொரு நெஞ்சம் என்னிடம் இல்லை. (நீ நடுவே) - எனது நெஞ்சத்தைப் பறித்துக் கொள்வதென்று வந்து துளசியானது மரம் போல் நின்றுவிட்டது என்று உணர்ந்து அல்லவோ காற்றாகிய நீ வேகமாக வந்து நின்றாய்? உன்னைப் போன்றே எம்பெருமானுடன் தொடர்பு கொண்ட திருத்துழாய் எனது நெஞ்சம் கிட்டாமல் நிற்கும்போது உனக்கு மட்டும் என்ன அவசரம்? கருடன், துளசி போன்று பலரும் அவனுடன் தொடர்புடையவை ஆகும். ஆனால் உனக்கு அவனுடன் உள்ள தொடர்பு அவர்கள் மூலமே அல்லவோ? அதாவது அவன் திருமேனியில் பட்ட துளசியின் மீது நீ படுகிறாய் என்ற ஸம்பந்தம் மட்டுமே உனக்கு உள்ளது. (முனி வஞ்சப் பேய்ச்சி) - மிகுந்த கோபம் மற்றும் வஞ்சனை ஆகியவற்றுடன் வந்த பூதனை. (முலை சுவைத்தான்) -தனது நாக்கில் நிரம்ப நீரை வைத்துச் சுவைத்தான். பெரியதிருமொழி (1-2-1) - பெற்ற தாய்போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலை யூடுயிரை, வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான் - என்று கூறியது காண்க. (முடி சூடு துழாய்) - அத்தகைய க்ருஷ்ணனின் தலையில் உள்ள துளசியின் பரிமளத்தை என்னிடம் கொண்டு வந்து இந்தக் காற்று சேர்க்கிறது; கடல் நீரைப் பருகியபடி ஆகாயத்தில் திரிகின்ற மேகங்கள் அந்த நீரை எங்கும் பொழிவது போன்று இந்தக் காற்று செய்கிறது. "பூதனையை வதைக்கும்போது திருத்துழாய் சூடியிருந்தானோ" என்றால், அந்தத் துளசியை எத்தனை எளிதாகச் சூட்டுவானோ அத்தனை எளிதாக இவளை முடித்தான் என்று கருத்து. அவன் பூதனையை முடிக்கும்போது தலையில் துளசி இருந்ததை இவள் எப்படி அறிந்தாள்? (பனி நஞ்சம் மாருதமே) - குளிர்ச்சியை உடைய காற்றானது நஞ்சு போன்று வீசுகிறதே! அதாவது பூதனை தனது ஸ்தனத்தில் விஷத்தைத் தடவி வந்தது போன்று இந்தக் காற்றானது துளசியின் பரிமளத்துடன் வந்தது. (எம்மது ஆவி) - இப்படியாக உள்ள கருடன், துளசிமாலை, காற்று போன்ற பலவற்றால் துன்பம் அனுபவிக்கும் ப்ராணன். (பனிப்பு இயல்வே) - இத்தகைய ப்ராணன் நடுங்கியபடி இருப்பது இயல்பே

ஆகும். அவனது அடியார்களிடம் விரோதம் பாராட்டுபவர்கள் செய்யும் செயலை, அடியார்களின் குலத்தில் உள்ள நீயும் செய்யலாமோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்